

Миљурко Вукадиновић

Песме

НИСУ СВЕ БОЛЕСТИ ЗА МЕНЕ

Нису све болести за мене.
Од једне болести болује кошуља.
Од друге нек болују ципеле обе, до зиме.
Од треће болести чарапе, до петка.
Дугачке гаће од неке лакше болести,
свакако.
Мајице од танушније болести ал' много
да не опрљи кожу.
Кућни огртач од обичног назеба,
прележивог рецимо.
Наочари могу да болују и да се не
магле
ал' никако да се не магле до краја.

Одлазим, нећу да будем део ове
болештине.
Овај пут је јако важан, душо,
идем за тобом.

КАРАМБОЛ

Људи пролазе кроз бол
кроз тишину иза бола
кроз ајкулину несаницу
кроз брзо враћање у мрак
кроз ковчег са мртвим благом

кроз не можете ово јести
кроз не можете ово наискап
кроз смањите горњи притисак
кроз оборите бео шећер
кроз попнете ли се на 3. спрат
можете се попети малко
на рођену жену млако
и не мисли о томе
да људи пролазе кроз бол
кроз рану тишине иза бола
кроз воз опроштаја који не долази

ШКР GUT

Овде се не ради о теби
већ о Богу. Отворио ти је
рану као прозор у за
остављени свет.
А рана је од
шкринула своје рањено
крило – њиме те је при
вила и задојила
страхом из
мешаним са болом
и болом измешаним
са страхом од брзе
смрти, можда тренутне.

А спочетка из
гледало да је све сабијено у
тачку – огледало
у којој још би постојала
нада да се није радило о теби
већ о самом Богу.

СУБОТА НИЈЕ ДАН ЗА БЕЖАЊЕ

Моје неверно срце каже: “Субота је,
бежи у цркву!”

Моја мушка душа за
помаже: “Субота је,
бежи на стадион!”

Моја претећа плућа кажу: “Субота је,
бежи и кроз затворен прозор!”

Моја отежала глава каже: “Субота је,
бежи куд те болесне ноге носе!”

Моја нарогушена главица каже:
“Субота је,
бежи у жуђено тело, ма где било!”

Моје неба пуне очи кажу: “Субота је,
Небо те чека!”

И моја књижевна прошлост
лепо ми каже: “Субота је,
бежи у здравији текст!”

КАЛЕМАР ПУПИН

Душа је мален калем:
намоташ воду вевчанку
сиротињство и загонетку

недоходног порекла па
у безбели свет

поголем калем је туђина, тегобан као
најтежи завичајни незборавни камен
воденички као школа касно
вечерња

24 про
наласка – двадесет и четири
калемова за наш неизлек
одмотава се Пре
лежава време рђаво
самерљивом свету

Калемарио саборан, самородан,
калемарио на туђу дивљину,
калемарио за прекрој даљине –
да се и ми сад
без калема примимо

ГДЕ ЈЕ САДА “ПОСЛЕДЊИ ФОВИСТА” МИЛАН КОЊОВИЋ

Од цртежа до боје
век прође
а не би морао, а не би марио.
Од пастела до акварела – од
боје до “сиве фазе” – до
слике:
небо протекне са душом
аутора већ уземљаном
а лебдећом. Од
слике прилике до слике неприлике из
ложено 9 светова из
онодоба стварног живота
без лажи на душиној стражи.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Миљурко Вукадиновић рођен је 1953. Професор матерњег језика, књижевник, преводилац, уредник листова и часописа, издавач, лектор српског језика, радник у култури.

Јавио се поезијом 1968, а континуирано је објављивао у листовима и часописима целокупног некадашњег југословенског културног простора.

Пише на српском и румунском језику.

Аутор је 70 књига (на српском и румунском) 35 ауторских + 35 превода. Заступљен је у бројним антологијама поезије и прозе, лексиконима писаца у земљи и иностранству.

Са румунског и српског превео је 33 књигу (сам или у сарадњи) и 2 књиге са словеначког на румунски, као и текстове стотине румунских и српских аутора у листовима и часописима “за обе земље читалаца”.

Добитник је угледних домаћих награда за поезију, прозу, есејистику као и за укупан књижевни допринос (“Драгојло Дудић”, “Захарије Орфелин”, награда “Павле Бихаљи”, награда “Арке”, “Шумадијске метафоре”, “Сретењска повеља,” “Златни Орфеј”, “Златно слово”, “Ђурин шешир”, “Раде Драинац”, “Златни беочуг” и румунских признања за књижевни и преводилачки рад (јубиларну медаљу Еминеску, указом председника Румуније, награду Салона Драгословени, награду часописа “Књижевни разговори”, балканску награду за превођење “Валахија”, специјалну награду Савеза књижевника Румуније за превођење), међународну награду “Књижевна далга” у Македонији... Између осталог, носилац је Ордена са златним венцем Михај Еминеску Републике Молдавије за заслуге у култури.

Бавио се уређивањем листова и часописа у Србији и Румунији.

Члан је Удружења књижевника Србије од 1981. године, у статусу самосталног уметника са прекидима од 1974, а истакнутог уметника књижевника од 2007. Такође члан је и Савеза књижевника Румуније и удружења књижевних преводилаца од 2001, Удружења књижевних преводилаца Србије од 20007, Удружења новинара Србије од 2008. и сарадник многих других иностраних и домаћих институција, члан бројних књижевних жирија... По повратку из Румуније био је секретар Удружења књижевника Србије а сада је уредник и водитељ гласовите трибине “Француска 7”.

Живи у Београду.